

**ГУПАЛО
ВАСИЛЬ**

і всі решта

ФОЗЗІ

**ГУПАЛО
ВАСИЛЬ**

і всі решта

УДК 821.161.2-3
Ф 74

Фоззі

Ф 74 Гупало Василь і всі решта [Текст] : Фоззі. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 112 с.

ISBN 978-966-448-509-5

Гупало Василь і його друзі повертаються... щоб здивувати вас знову! Приготуйтеся до шалених пригод із легендарним Гупалом, чиє минуле оповите таємницями, а тепер він знову готовий вплутатися в неймовірні історії.

Цього разу на вас чекає все: від відбудови міста після нищівної пожежі (з секретним інгредієнтом!) до карколомних мандрів у пошуках лицарських обладунків та розгадування загадок походження нашого вусатого героя. Чи зможе Гупало врятувати друга від ревнощів? Чи розгадають вони таємницю його минулого? І головне — чи знайдеться у цьому світі щось, що змусить Гупала перестати малювати?

Пристєбніть паски, бо буде весело!

УДК 821.161.2-3

© Фоззі, текст, 2025
© Сашко Даниленко, концепт, ілюстрації, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-509-5

Усі права застережено.

ПРИКАЗКА

Ми завжди відбудовували своє: хати, хутори, містечка, замки. Хай які лиха траплялися на нашій землі, ми все одно впісля збиралися докупити й лагодили все навколо себе. Певно, так уже ми побудовані й такий він — наш світ: лихо приходе, лихо лютує, а люде його долають і відновлюють своє. Така наша любов.

Отак, після великої зимової пожежі, відбудувались і наші Підгірці. Уперше на моїй пам'яті, але не востаннє, як ви вже знаєте, якщо вчили історію чи уважно слухали своїх бабусь із дідусями.

Після знайомства з Гупалом і Премудрою я полюбив це маленьке гірське містечко з його ратушею над річкою та з базарною площею, повною гарних людей, охочих до казок і до роботи. Так я і став частиною їхньої задруги, а мій голос — частиною цього загалу.

А тоді, після пожежі, наш воївода Камінний попросив допомоги в сусідів, і вони прийшли: хтось спустився з гір, хтось вийшов зі залишків Чорнодубого лісу, а хтось піднявся проти течії. Здається, якийсь річковий купець і розповів тоді нам про таємницю мандрагори: якщо змастити будинки соком цієї рослини, вони будуть витриваліші супроти вогню.

Як ви вже знаєте, то було правильне рішення, — тепер тим соком обмазано хату кожного з ваших батьків. То я і кажу: завжди цінують старе, але дбайте про нове, як ото зараз я.

Я до парламенту наступного разу не збираюся: застарий уже для цього, — тому можу сказати відверто: люде, може, й дурні загалом, але трапляються винятки. І я вірю, що так і буде. Уявіть, що зараз серед вас є дехто, хто згодом вигадає щось корисне, яке змінить світ. Як отой сік, га?

Ми тоді гамузом купили велику діжку соку мандрагори, скинулися громадою хто чим міг. Пам'ятаю, я віддав усі свої гроші, Гупало продав картини та мольберта, а Премудра — всі свої красиві сукні. Отак, із усіх усього потроху, ми відновили містечко, подбавши завчасу про захист від наступного лиха, яке все одно станеться, — така вже наша доля.

Десь уже літали планери з діріжабелями, гуркотіли двоцикли, людство виробляло дива з нашого чорного дуба, а ми просто хотіли, щоби нам дали спокій. Тому

я вів складні перемовини з постачальниками і збирав гроші, Гупало тягав великі дерева і дробив скелі, а Премудра керувала тимчасовим табором, у якому всі жили, поки відновлювали містечко. Ми ставили нові будинки на місці втрачених, намагаючися зберегти те хороше, що було з нами й у нас самих.

Відбудова тривала кілька років, але нарешті Підгірці зажили попереднім життям: зашумів базар, заплескав на ратуші прапор із гербом містечка. Нашим гербом, бо я вже став остаточно тутешнім. Казок уже не розповідав, але допомагав Камінному керувати громадою. Трохи мріяв про парламент, залицявся до Премудрої, дружив із Василем, дізнаючися про нього та про світ загалом. Як і належить розумному чоловікові з Підгірців.

ПЕРШИЙ КОЛОДЯЗЬ

Той, хто розповідає історію, часом має від цього більше задоволення, ніж його слухачі. Ну, якщо це дійсно хороша історія, яка подобається оповідачеві. Самі ж, певно, маєте улюблену байку, яку можна влучно розповісти на випадковому збіговиську, коли вже всі сміються, а жінки виблискують очима? Було? Було! А чи бувало таке, що ви додавали до своєї історії щось нове?

Ну-ну, не соромтеся, то більше, що я зараз не про вас, а про Гупала, бо ви ж хочете про нього дізнатися чи ні? Так-от, я з вами такого не вчиню, нічого від себе не додам, а хто не вірить — цей момент забожусь на діріжабель. Хоча саме ця історія мені дуже давно подобається, я її ще нікому не розповідав. А сьогодні от згадав, якраз як ішов до вас.